

ת"פ 23646/05/20 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 23646-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אורית מנצ'יקובסקי

נגד

פלוני הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם, יליד 1982, הוגש כתב אישום המיוחס לו 2 עבירות של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ו-3 עבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)** לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת בני זוג פרודים ולהם ילדה משותפת ילידת מאי 2017 (להלן - **הפעוטה**). בעת הרלוונטית התגורר הנאשם *** (להלן - **הבית**).

אישום ראשון - ביום 16.12.19 סיכמו הנאשם והמתלוננת כי הפעוטה תלך לפעילות חנוכה בגן אחר הצהריים והמתלוננת ביקשה לוודא שהדבר יוצא לפועל והגיעה לבית הנאשם בשעה 15:30. כשהגיע הנאשם עם הפעוטה לביתו וראה את המתלוננת אמר לה מיד "**תעופי מפה, אני אשבור לך את הפנים**" וכן "**אני ארצח אותך, אני אשב עלייך מאסר עולם**". הנאשם תפס את המתלוננת והוציא אותה אל מחוץ לחצרו בכוח, והפעוטה החלה לבכות ולזעוק "**אמא, אמא**" אך הנאשם אמר לה "**אין אמא, אמא מתה**", נכנס לבית והסתגר בו. בנסיבות אלה, דפקה המתלוננת על דלת הבית והנאשם הזמין משטרה למקום וטען שהמתלוננת מאיימת עליו בסכין.

עמוד 1

אישום שני - בחודש יוני 2018 הגיע הנאשם לבית אמה של המתלוננת בהרצליה ודרש לקבל לידיו את הפעוטה. משסירבה המתלוננת לדרישתו של הנאשם, אמר לה **"אני אשבור לך את הפנים, אני ארסק אותך"**, אחז בחוזקה בגרונה והצמיד אותה לקיר הבית.

אישום שלישי - בחודש אוגוסט 2019 התגורר הנאשם בביתה של המתלוננת בכפר-סבא באופן זמני, לבקשתו. בנסיבות אלה, התווכחו הנאשם והמתלוננת והנאשם השכיב אותה על הרצפה, בעט בה וחנק אותה באמצעות כרית והמתלוננת נמלטה מפניו לחדר, אך זה הלך אחריה והיכה אותה פעמיים באגרופו.

אישום רביעי - בחודש יולי 2019 שהה הנאשם בבית המתלוננת והתווכח איתה. בנסיבות אלה הנאשם נטל כוס מים, שפך את תוכנה בפניה של המתלוננת ונטל את הפעוטה לידיו. המתלוננת ביקשה לקחת את הפעוטה לידיה אך הנאשם אחז בגרונה של המתלוננת בידו האחת והצמיד אותה לקיר בעודו מחזיק את הפעוטה בידו השניה. בסמוך לכך התערבה אחותה של המתלוננת, אושרת שגב, שניסתה להפריד ביניהם, והמתלוננת לקחה את הפעוטה מידיה של הנאשם פן תפגע.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי מעולם לא איים על המתלוננת ולא תקף אותה. לטענת הנאשם מדובר בתלונות כזב שמקורן במניע נקמה של המתלוננת, כל זאת לאחר שבאירוע מושא האישום הראשון כעסה עליו מכיוון שלא לקח את הפעוטה לפעילות חנוכה בגן ואימה עליו בסכין, והנאשם בתגובה הזעיק את המשטרה, והיא נחקרה באזהרה כתוצאה מכך.

3. מטעם המאשימה העידו השוטרים רס"ר דביר אדבבאי טזרה, רס"ר מרדכי פוקס, רס"ב דודי לוי ורס"ר גלעד מנטל. כמו כן, העידו המתלוננת, אמה (רוזה לוזון כרדוניס) ואחותה (אושרת שגב).

4. מטעם ההגנה העידו הנאשם, אמו (***) ואחיו (***) .

פרשת התביעה

5. כתב האישום מגולל מספר אירועי אלימות, מילולית ופיזית, בין הנאשם למתלוננת, שהיו בני זוג כשלוש שנים, בין השנים 2014-2017, ונפרדו בסמוך ללידת בתם הפעוטה (ת/5 ש' 6, ש' 8; ת/13 ש' 8-12; עמ' 10 ש' 9, ש' 14-10; עמ' 25 ש' 15; עמ' 48 ש' 33).

פרשת התביעה נשענת, רובה ככולה, על עדותן של שלוש עדות מרכזיות - המתלוננת, אמה (***) , ואחותה *** אשר מסרו הודעות במשטרה, אולם משהגיעו למתן עדות בבית המשפט סירבו במפגיע להעיד מעל דוכן העדים ולהשיב על שאלות בחקירה ראשית ונגדית, ובכלל זה אף לשאלות שהופנו אליהן מטעם בית המשפט.

גם המתלוננת, אשר הודתה שחתמה על הודעותיה במשטרה, סירבה להעיד מעל דוכן העדים בבית המשפט (עמ' 15-10; עמ' 18-15; עמ' 22-20; עמ' 38-26). לטענתה כיום היא והנאשם מצויים בקשר טוב, הוא אבא טוב, והם

מגדלים את הפעוטה ביחד במסגרת הסדרי ראייה ועוזרים אחד לשני, והגם שאינם בני זוג, היא לא רוצה להרוס את יחסיהם הטובים (עמ' 10 ש' 33-31; עמ' 11 ש' 20-18; עמ' 14 ש' 31-29, ש' 33; עמ' 23 ש' 16-19; עמ' 32 ש' 17, ש' 19; עמ' 32 ש' 8-9).

6. בנסיבות אלה הוכרזו שלוש העדות כעדות עיונות (עמ' 12 ש' 10-8, ש' 23-20; עמ' 42 ש' 5, ש' 14-18; עמ' 74 ש' 25-26).

7. למעשה, שלוש העדות פנו מבעוד מועד לבית המשפט בבקשות חוזרות ונשנות כי יפטור אותן מהתייצבות לדיון ההוכחות הואיל והן "לא מעוניינות למסור עדות כנגד הנאשם שעה שמערכת היחסים בינו לבין המבקשות... טובה, והצליחו לשקם את מערכת היחסים למען טובת הקטינה המשותפת". עוד נטען שרוזה הינה קשישה וקיים חשש לבריאותה (בקשה מיום 6.6.21; עמ' 23 ש' 15-13; עמ' 41 ש' 2-1; עמ' 40 ש' 13-12; עמ' 48 ש' 27).

בבקשה נוספת שהגישו רוזה ואושרת הצהירו כי הן "אינן זוכרות דבר וחצי דבר בנוגע לכל האירועים המתוארים בכתב האישום" וכן ציינו שהן "מתחננות לבית המשפט להפסיק להתעלל בהן" ולבטל את עדותן בהקדם (בקשה מיום 9.8.21).

8. ייאמר כבר כעת, כפי שיובהר להלן, שהתנהלות זו משליכה על קיומה של התשתית הראייתית שנפרשה בפני בית המשפט מטעם המאשימה, שעמדה על כתב האישום והמשך שמיעת ההוכחות עד תום.

אישום ראשון

עדויות המתלוננת והנאשם

9. מהודעת המתלוננת במשטרה עולה שביום 16.12.19, יום בו הפעוטה הייתה בחזקתו של הנאשם, התקיימה פעילות לחנוכה בגן, עליה הודיעה מראש לנאשם. עם זאת, במועד האמור סירב הנאשם לקחת את הפעוטה לפעילות בגן בטענה שיש לו תוכניות אחרות, ולאחר שפנתה אליו מספר פעמים במסרונים והוא התעלם ממנה, ראתה אותו יוצא עם הרכב מקניון כפר סבא ונסעה אחריו עד לביתו (ת/5 ש' 16-13, ש' 21-18, ש' 25-23, ש' 27; ת/6).

בהגיעם לחניית ביתו של הנאשם, יצאה המתלוננת מהרכב לעבר הנאשם, שאמר לה "תעופי מפה, אני אשבור לך את הפנים" וכן "אני ארצח אותך, אני אשב עלייך מאסר עולם", תפס אותה בידה השמאלית ומשך אותה אל מחוץ לחניה, כשהפעוטה החלה בוכה וצועקת "אמא, אמא", וסגר את דלת החניה כשהיא בחוץ ואמר לפעוטה "אין אמא, אמא מתה" (ת/5 ש' 30-29, ש' 33-31, ש' 38-37, ש' 40).

בנסיבות אלה החלה המתלוננת "להשתגע", לדבריה, לצעוק ולדפוק על דלת הבית, עד שהנאשם יצא אליה והזמין משטרה בנוכחותה תוך שהוא מוסר למוקד שהיא מאיימת עליו בסכין (ת/5 ש' 42-41). במקביל החלה המתלוננת להתקשר לבני משפחתו של הנאשם, לאמו ולאחיו, על מנת שידברו איתו וישכנעו אותו להוציא אליה את הפעוטה שתראה שהיא בסדר, אולם ללא הועיל (ת/5 ש' 45; ת/8; עמ' 6 ש' 33-32).

בהתאם להודעתה במשטרה, הוצגה במשטרה ובבית המשפט חלופת מסרונים ממועד האירוע בינה לבין הנאשם ממנה עולה כי אכן ביקשה שייקח את הפעוטה לפעילות חנוכה בגן ואילו הנאשם סירב בטענה שיש לו תוכניות אחרות עם הפעוטה, המתלוננת המשיכה לפנות אליו בהודעות להן לא הגיב הנאשם, ובשעה 15:32 כתבה לו "**אתה עושה נזק בלתי הפיך לילדה בזה שהרמת עליי יד מול העיניים שלה**" (ת/6; ת/5 ש' 47-48).

כאמור, בבית המשפט סירבה המתלוננת להעיד אודות האישום הראשון, ובכלל (עמ' 15 ש' 31-11; עמ' 16 ש' 1-32; עמ' 23 ש' 20-29; עמ' 24 עמ' 25).

10. הנאשם העיד שיחסיו עם המתלוננת בחודש דצמבר 2019 היו קורקטיים וכללו אינטראקציה הכרחית בלבד בנוגע לגידולה של הפעוטה, כשלטענתו המתלוננת עשתה כל שלא ידה על מנת לחזר אחריו ולחפש את קרבתו, ובכלל זה הציעה שיצאו יחד להפלגה, להופעה, לחופשה במלון לרגל יום הולדתו ועוד (נ/3 עמ' 6-7, עמ' 13; עמ' 32 ש' 15; עמ' 97 ש' 25-31; עמ' 90 ש' 1-3; עמ' 99 ש' 6-7, ש' 26-28, ש' 30-31).

הנאשם העיד שביום 16.12.19 הפעוטה ישנה אצלו בהתאם להסדרי הראיה ועל כן הוא אסף אותה מהגן, לקח אותה לטיפול בקניון כפר-סבא ומשם הלכו הביתה. גם הנאשם העיד שבחלופת מסרונים בינו לבין המתלוננת תזכרה אותו האחרונה אודות סדנת חנוכיות בגן, אולם הוא הודיע לה שיש לו תוכניות אחרות (עמ' 100 ש' 16-25, ש' 26-33; עמ' 101 ש' 1-3, ש' 6-7; ת/13 ש' 96-97, ש' 99, ש' 101).

במהלך הנסיעה הביתה מקניון כפר-סבא ראה הנאשם את רכבה של המתלוננת עוקב אחריו עד לביתו, ובהגיעו לחניה נכנסה גם המתלוננת עם רכבה לחניה, ובעודו יושב עם הפעוטה ברכב עם חלונות סגורים היא רצה לעבר חלון הרכב, כשבידה סכין מטבח עם להב נירוסטה באורך של כ-10-15 ס"מ, דפקה בידה עם הסכין על החלון, צרחה בטירוף, קיללה אותו ואיימה עליו (ת/8 סרטון בסיומת "45" דקה 3:54, דקה 6:03, דקה 4:15, דקה 06:12; ת/10 ש' 6-11; ת/11; ת/13 ש' 26-33, ש' 35-36, ש' 38, ש' 40, ש' 42, ש' 127; עמ' 90 ש' 5, ש' 8-10, ש' 12-20, ש' 22-25; עמ' 103 ש' 25-26; עמ' 104 ש' 32).

הנאשם מכחיש מכל וכל בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט שאיים על המתלוננת במעמד זה, כשלטענתו היא אף לא אמרה על כך דבר לשוטרים שהגיעו לבית (ת/13 ש' 164, ש' 166, ש' 168, ש' 171; עמ' 94 ש' 26-32; עמ' 101 ש' 10-13, ש' 15, ש' 17, ש' 19). הנאשם התקומם במיוחד מכך שהמתלוננת ייחסה לו איום בנוסח "אין אמא, אמא מתה" שיש בו כדי לפגוע בפעוטה, ובכך עירבה את הפעוטה בסכסוך ביניהם (עמ' 101 ש' 27-31; עמ' 102 ש' 2-1, ש' 6-7).

בנסיבות אלה מתאר הנאשם שיצא מהרכב, ביקש מספר פעמים מהמתלוננת שתירגע ותצא משטח ביתו, ולאחר שסירבה לעשות כן והמשיכה להשתולל ולצעוק, תפס אותה בידה, תוך שהוא מדגים בבית המשפט אחיזה בשורש כף היד, הוציא אותה מטרים ספורים אל מחוץ לחניית ביתו וסגר את שער הבית (עמ' 90 ש' 25-33). במהלך ההתרחשויות לא שם לב מה עשתה עם הסכין, אולם סבר שככל הנראה שמה אותו בכיס האחורי של המכנסיים (ת/13 ש' 44, ש' 66; עמ' 103 ש' 28, ש' 30-33).

יוער שבמשטרה המתלוננת הכחישה מכל וכל שהחזיקה סכין, ואינה יודעת מדוע הנאשם טען כך (ת/5 ש' 53-54, ש' 56).

בהמשך לקח הנאשם את הפעוטה מהרכב, כשהמתלוננת ממשיכה לצרוח ברקע והפעוטה החלה בוכה, נכנס עמה הביתה, נתן לה חטיף והתקשר למשטרה (ת/10 ש' 16-17; ת/13 ש' 175, ש' 179; עמ' 91 ש' 2-3, ש' 7). עוד תאר הנאשם שמדובר בבית חדש, בשכונה של בתים פרטיים, אליו עבר חודשים ספורים קודם לכן, והמתלוננת "עשתה סצנה" שביישה אותו מול כל השכנים. על כן בנקודה זו החליט לשים סוף למסכת ארוכה של התעמרות המתלוננת כלפיו, שכללה אלימות מילולית ואיומים על חייו, ולהזעיק את המשטרה כדי שתרחיק את המתלוננת ממנו (עמ' 91 ש' 9-13, ש' 25-28; עמ' 99 ש' 22-24; עמ' 104 ש' 15-18, ש' 21-22, ש' 25). כעבור רבע שעה הגיעו שוטרים לבית והוא גולל בפניהם את האירוע, הגיש תלונה נגד המתלוננת והיא עוכבה לחקירה (ת/2; עמ' 91 ש' 21-23).

11. בהמשך הערב, מעיד הנאשם, הגיעו שוטרים פעם נוספת לביתו, והפעם על מנת לעכב אותו לחקירה. הנאשם שחש עייף, מתוסכל ומבולבל נוכח היפוך היוצרות, והיום הקשה שעבר, בד בבד עם העובדה שהפעוטה נרדמה והוא לא רצה להעיר אותה ולקחת אותה איתו למשטרה, התחנן בפני השוטרים שיאפשרו לו להגיע לחקירה למחרת בבוקר. מעדותו ומסרטונים ממצלמות הגוף עולה שהשוטרים סירבו, התעקשו שיתלוו אליהם מיד לחקירה, והוא נאלץ להשיב את הפעוטה למתלוננת באמצע הלילה (ת/4; ת/8; ת/13 ש' 131, ש' 133; עמ' 92 ש' 12-17, ש' 19-24, ש' 26; עמ' 94 ש' 12-15; עמ' 109 ש' 29-30; עמ' 110 ש' 4), יש לומר - ללא כל הסבר לדחיפות כלשהי (עמ' 59 ש' 29-32; עמ' 60 ש' 3, ש' 6, ש' 8-11).

12. מטעם ההגנה העידה לענין זה גם אמו של הנאשם, עליזה.

מעדותה עלה שהמתלוננת אכן התקשרה אליה כשהיא נסערת ומתוסכלת וסיפרה לה שהנאשם מסרב לקחת את הפעוטה לסדנת חנוכיות בגן וביקשה ממנה להתקשר אליו ולשכנע אותו שייתן לה לקחת את הפעוטה לפעילות. כשהתקשרה עליזה לנאשם, שאל אותה האחרון מיד אם מישהו ביקש ממנה להתקשר וכשענתה בחיוב אמר לה שאינו מוכן לשתף פעולה וסגר את הטלפון (ת/16 ש' 17-18, ש' 20, ש' 25-28, ש' 32, ש' 34; עמ' 109 ש' 24-30; עמ' 110 ש' 11; עמ' 111 ש' 30-32; עמ' 112 ש' 1).

יצוין שגם הנאשם בעדותו מציין שביקש שלא לערב את אמו באירוע באותה שיחת טלפון (עמ' 105 ש' 16, ש' 19, ש' 21-22, ש' 25-30).

עליזה העידה שזה כל מה שאמרה לה המתלוננת (עמ' 109 ש' 32), **שללה במפורש שאמרה לה שהנאשם איים עליה במעמד זה**, טענה שהמתלוננת התמקדה רק בפעילות בגן שהפעוטה מפספסת (ת/16 ש' 40-42; עמ' 111 ש' 2-9, ש' 15), כשלבדיה תוכן האיומים המיוחס לנאשם אינו עולה בקנה אחד עם אופיו (עמ' 110 ש' 1-3, ש' 5; עמ' 111 ש' 23), וכי למעשה **המתלוננת מעולם לא סיפרה לה אודות התנהגות אלימה ואיומים מצד הנאשם כלפיה** (ת/16 ש' 46, ש' 48, ש' 52-53; עמ' 110 ש' 13).

13. יש לומר שהגם שלא יוחסה לנאשם עבירת תקיפה סתם (בן זוג) באישום הראשון הרי שהעובדות מופיעות בו והוא אף הוזהר ונחקר על כך במשטרה. הנאשם, בהגנותו, אינו מכחיש פרט זה ומוסר אותו לשוטרים על אתר. בנוסף, הנאשם מספר בהזדמנות הראשונה במשטרה **"תפסתי אותה מהידיים ומשכתי אותה מחוץ לחצר אחרי שביקשתי ממנה לצאת משטח הבית"** (ת/10 ש' 12-13). בחקירתו מסר **"תפסתי אותה בשתי ידיים והעפתי אותה החוצה"**.

ביקשתי ממנה לעזוב את המקום והיא לא רצתה, הוצאתי אותה החוצה" (ת/13 ש' 53-54, ש' 64) ו"תפסתי לה את שתי הידיים והוצאתי אותה החוצה... תפסתי אותה שתי ידיים, יד ויד" (ת/13 ש' 82, ש' 88), וכן בעדותו בבית המשפט סיפר שתפס את המתלוננת ביד והוציא אותה משטח ביתו (עמ' 103 ש' 8-16; עמ' 104 ש' 7-10).

למען הסר ספק יובהר כי גם הודאתו של הנאשם לפיה הפעיל כוח פיזי כלפי המתלוננת במהלך האירוע **אינה מגבשת אחריות פלילית**, הואיל ועסקין בהפעלת כוח סביר ומידי מצד מחזיק המקרקעין על מנת למנוע הסגת גבול, בהתאם לסעיף 18(א) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, ועל כן לא בכדי לא יוחסה לו עבירה זו בכתב האישום.

14. לאור כל האמור, אין חולק כי ביום האירוע הפעוטה הייתה בחזקתו החוקית של הנאשם (ת/8 סרטון ראשון דקה 1:10), וכי המתלוננת היא שעקבה אחרי רכב הנאשם עד לביתו, הסיגה גבול לתוך חצרו, כל זאת כי התעקשה שהפעוטה תלך לפעילות בגן. אין גם חולק שהנאשם הוא שהזעיק משטרה, הגיש תלונה נגד המתלוננת ומסר מיד לשוטרים שהגיעו למקום שהמתלוננת התפרעה והוא נאלץ להוציא אותה משטחו. טענותיה של המתלוננת, איפוא, אודות איומים קשים וחריפים על חייה באו לעולם רק בחקירתה במשטרה, למרות ששוחחה עם השוטרים ארוכות בשטח, כמו גם טלפונית עם אמו של הנאשם עליזה, ולא רצתה להגיש נגדו תלונה.

ייאמר כבר כעת כי מצב דברים זה מטה את הכף, באופן מובהק, אל עבר העדפת גרסתו של הנאשם על פני זו של המתלוננת.

עדויות השוטרים; מחדלי חקירה

15. מעדותם של רס"ר דביר אדבבאי טזרה (להלן - **דביר**) ורס"ר מרדכי פוקס (להלן - **פוקס**), עולה שהגיעו פעמיים לביתו של הנאשם - בשעה 15:29, לאחר שהנאשם הזעיק משטרה בטענה שהמתלוננת מאיימת עליו עם סכין בחצר ביתו; ובשעה 21:00 בהוראת קצין תורן על מנת לעכב את הנאשם לחקירה בנוגע לתקיפה ואיומים על המתלוננת (ת/1; ת/11; ת/12; עמ' 5 ש' 22-25, ש' 27; עמ' 6 ש' 1-2, ש' 4; עמ' 7 ש' 28-30; עמ' 8 ש' 27-29; עמ' 57 ש' 7-11).

דביר העיד שכשהגיעו לבית הנאשם בצהרי היום, חיכתה המתלוננת מחוץ לבית, בעוד שהנאשם היה בבית עם הפעוטה, והיא החלה לספר להם את שהתרחש באירוע (עמ' 6 ש' 6, ש' 8, ש' 11-12). מעדותו של דביר, כמו גם מדו"ח הפעולה שערך, עולה שהמתלוננת תארה בפניהם שהנאשם משך אותה בידה החוצה ולא נתן לה לקחת את הפעוטה לסדנת חנוכיות בגן (ת/1; עמ' 6 ש' 13-16).

מעדותם של דביר ופוקס, כמו גם מדו"חות הפעולה וסרטוני מצלמות הגוף, עולה כי במעמד זה המתלוננת לא הייתה לחוצה ולא בכתה, **לא אמרה דבר וחצי דבר אודות איומים שהפנה כלפיה הנאשם**, אחרת היו הדברים מתועדים בדו"חות הפעולה (עמ' 7 ש' 10-15, ש' 18, ש' 20; עמ' 105 ש' 14), וכן היא **סירבה להגיש תלונה נגד הנאשם**, כשגם בהתייעצות של פוקס עם גורמים בתחנה מציין האחרון במפורש כי המתלוננת אינה מעוניינת להתלונן נגד הנאשם, בעוד שהנאשם הוא שעומד על הגשת תלונה נגדה (ת/8 סרטון בסיומת "06" דקה 1:09, 1:44, 2:04; עמ' 7

ש' 24-21, ש' 27-26; עמ' 8 ש' 19, ש' 21; **ת/11**; עמ' 57 ש' 21-18, ש' 25-23, ש' 31-26; עמ' 58 ש' 14-10).

זאת ועוד, מעדותם של השניים ומסרטוני מצלמות הגוף עולה שבעת שהגיעו לבית הפעוטה הייתה רגועה, צפתה בטלוויזיה ולא הייתה מוטרדת או נסערת כפי שמסרה המתלוננת (עמ' 58 ש' 7-1; **ת/8** דקה 06:45 ואילך).

16. באשר לטענת הנאשם שהמתלוננת החזיקה סכין בידה בתחילת האירוע, **מודים דביר ופוקס שלא ערכו חיפוש אחרי הסכין**, לא ברכבה של המתלוננת, לא על גופה ולא בחצרות הבתים במקום, ובכלל זה לא תפסו מצלמות אבטחה מבית הנאשם או מהבתים הסמוכים, כל זאת ללא כל הסבר (עמ' 8 ש' 13-9, ש' 17-15, ש' 26-22; עמ' 59 ש' 3-1, ש' 5, ש' 8, ש' 10, ש' 15-12) ושעה שדביר מעיד שאם מדובר באירוע המתועד במצלמות אבטחה, המצלמות יבדקו (עמ' 71 ש' 27-26).

פוקס אף נשמע מדווח לתחנה מהשטח **שלא עשה חיפוש על המתלוננת אבל הוא לא רואה במקום סכין (ת/11; ת/8 סרטון בסיומת "06", דקה 11:54)**.

גם הנאשם בחקירתו במשטרה מוסר שהשוטרים בשטח **לא ביצעו חיפוש כלל במקום**, ובכלל זה בחצרות הבתים הסמוכים (**ת/13** ש' 66, ש' 68, ש' 70, ש' 72, ש' 75, ש' 77).

גם רס"ר יעקב מנטל (להלן - **מנטל**), אשר שימש כחוקר תורן וחקר את הנאשם והמתלוננת, אינו יודע לומר מדוע לא בוצע חיפוש אחר הסכין בזירת האירוע, על המתלוננת או ברכבה (עמ' 62 ש' 27, ש' 29), וכיצד זה למרות שלטענת הנאשם והמתלוננת **יש מצלמות אבטחה במקום**, הוא לא הורה לבדוק אותן, ללא כל הסבר לכך בבית המשפט (עמ' 63 ש' 29-23).

בנקודה זו ייאמר כי טענת השוטרים לפיה הם אינם עורכים חיפוש על גופה של אישה אינה מסבירה מדוע בהגיע המתלוננת לתחנה **לא בוצע חיפוש על גופה בידי שוטרת בחדר שהייה**, למרות שצוין שבהגיעה לתחנה הובאה המתלוננת לתא שהייה, וממילא אין כל תיעוד לענין זה בתיק (**ת/1**; עמ' 68 ש' 3-1).

גם בשיחה המוקלטת למוקד 100 נשמע הנאשם מסכן "**עופי, עופי**" באופן המאשש את העובדה שהתקשר **בנוכחות המתלוננת (ת/8 דקה 00:28; עמ' 91 ש' 19-14; עמ' 104 ש' 27, ש' 29)**.

הערכת מהימנות העדים

17. לאחר שנדרשתי למכלול העדויות והראיות אני קובע שיש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת במשטרה לקרות האירוע וכי אין להעדיף את גרסת המתלוננת בהודעתה במשטרה על פני היעדר גירסה בבית המשפט.

18. בחינת גרסת הנאשם מעלה כי זו עקבית, סדורה ואינה מכילה סתירות של ממש.

בנקודה אחת בגרסתו עלתה סתירה, לכאורה, כאשר במשטרה טען שהמתלוננת **לא איימה** עליו, אלא דפקה בפראות על חלון הרכב כשסכין בידה (**ת/13** ש' 127 ; עמ' 102 ש' 23-33) ורק לאחר שנשאל לגבי האיום ("**אני אגיד לאחי שירצחו אותך**") הוא אישר "**גם את זה היא אמרה**" (**ת/13** ש' 127-129), וחזר על כך גם בהמשך (**ת/13** ש' 135-137).

ואולם מעיון במלוא הגרסה מתברר שאין מדובר בסתירה של ממש הואיל וכבר בתלונתו הראשונה במשטרה אמר הנאשם שאחיה של המתלוננת איים עליו בעבר (עמ' 58 ש' 15-17), שמדובר באיום שהוטח בו בעבר בשיחת טלפון וכי ביום האירוע הדברים נאמרו בעל פה:

"ת: ... ניסתה לטפס תוך כדי שהיא מקללת ומאיימת 'אני אגיד לאחי, ירצחו אותך'" (ת/10 ש' 16).

"ש: האם היו איומים בעבר?"

ת: כן, בטלפון היא אומרת לי "ירביצו לך אחי יבוא לארץ יטפל בך, אני יוצאת עם מישהו והוא ירביץ לך גם" (ת/10 ש' 21-22).

גם מנטל, שחקר את המתלוננת והנאשם, נתפס לכלל טעות הואיל וסבר שהנאשם טען כי המתלוננת איימה עליו בטלפון שאחיה ובן זוגה ירביצו לו, **ביום האירוע**, ולא **בעבר** (**ת/5** ש' 115-117; עמ' 94 ש' 3-6, ש' 7-11) ועל כן, בדק וצילם את יומן השיחות בטלפון הנייד של המתלוננת **מיום האירוע דווקא**, באופן שאינו רלוונטי לגרסת הנאשם, ואכן מנטל הודה בבית המשפט שטעה (**ת/5** ש' 119-120; עמ' 63 ש' 16; עמ' 66 ש' 16-22; **ת/5** ש' 113; **ת/13** ש' 128-129, ש' 137, ש' 148-151).

בנוסף, אין מחלוקת ששיחת טלפון מאיימת אכן התרחשה בין אחיה של המתלוננת לנאשם. המתלוננת עצמה מודה במשטרה שאחיה התקשר לנאשם, צעק ואיים עליו (**ת/5** ש' 68-70), הנאשם חזר על כך אף בעדותו בבית המשפט, ואודות שיחה זו העיד גם אחיו אבישי (להלן - **אבישי**) (עמ' 103 ש' 3).

אבישי העיד שבאחת החופשות המשפחתיות בקיבוץ עין גב הגיע הנאשם עם הפעוטה כשהוא חיוור, מפוחד ומבוהל, וסיפר לו שאחיה של המתלוננת, שמתגורר בקפריסין, התקשר אליו ואיים עליו ש"הוא ישלח אליו אנשים שיפגעו בו". אבישי מתאר שבנסיבות אלה הרגיע את הנאשם ואמר לו לא להילחץ והבטיח לו שלא יקרה לו כלום (עמ' 112 ש' 29-33; עמ' 113 ש' 3, ש' 5, ש' 7, ש' 11-12).

בסוגיה זו יוער שמנטל אינו יודע להסביר מדוע טענתו החוזרת ונשנית של הנאשם, לפיה המתלוננת איימה עליו שאחיה ובן זוגה ירביצו לו, וכי אחיה כבר איים עליו בעבר, כאמור - כלל לא נחקרה, עובדה תמוהה נוכח גרסתם המפורשת של המתלוננת ואבישי, המחזקת את טענת הנאשם לעניין זה (עמ' 62 ש' 4-10, ש' 31; **ת/5** ש' 60-61).

19. לעומת זאת, גרסת המתלוננת, לרבות התנהלותה והתנהגותה בבית המשפט, הם שהותירו רושם מטריד כשהימנותה מוטלת בספק.

לא זו בלבד שהיא סירבה, במפגיע, להעיד בבית המשפט אודות האירוע, אלא שאף עיון בגרסתה במשטרה מעלה

תמיהות שעה שלב לבו של האירוע, דהיינו מקבץ איומים קשים על חייה, אינו מוזכר כלל - לא בפני דביר ופוקס, אשר הגיעו למקום תוך זמן קצר, ולא בפני עליזה, אליה התקשרה בשיאו של האירוע. רק משנחקרה המתלוננת במשטרה תחת אזהרה, החלה מגוללת מסכת אירועי אלימות פיזית ומילולית של הנאשם כלפיה, ובכלל זה כי הנאשם איים עליה באירוע דנן.

באורח פלא המתלוננת הופכת מנחקרת תחת אזהרה, אשר לא חפצה להגיש תלונה נגד הנאשם, למתלוננת בגין מספר אירועי אלימות.

גם מסרטוני מצלמות הגוף בשטח ניכר היה שהשוטרים אינם מתרשמים שהנאשם הוא גבר אלים, ובאחד הסרטונים אף נשמע דביר אומר למתלוננת "לא צריך להגזים, זה לא ש(הנאשם) מרביץ לפעוטה" (ת/8 סרט אחרון דקה 8:30; עמ' 7 ש' 7-8).

במצב דברים זה, כאשר עסקין בגרסה כבושה של המתלוננת במשטרה, שבאה לעולם רק לאחר שהיא עצמה נחקרה בגין התנהגות אלימה כלפי הנאשם, כשמנגד לא ניתנה לב"כ הנאשם הזדמנות נאותה להעביר גרסה זו תחת מכש החקירה הנגדית בשל שתיקתה המקוממת של המתלוננת מעל דוכן העדים, לא ראיתי להעדיף את גרסתה של המתלוננת במשטרה על פני אי גרסתה בבית המשפט, כאשר לא ניתן ליתן אמון בגרסתה במשטרה.

20. לא זו בלבד שלא הוכח לפניי שהנאשם איים על המתלוננת, אלא שהתרשמתי שמדובר בסיטואציה **קפקאית** אליה נקלע הנאשם, כאשר החקירה היתה מגמתית ונוטה בבירור להעדיף את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם, כשמחד טענות הנאשם כמעט ולא נבדקו, ומאידך גרסת המתלוננת אומצה כאמת צרופה שאין בילתה, שעה שניכר כי הנאשם נחקר אודות כל מילה שנאמרה על ידי המתלוננת, בעוד שגרסתו שלו נחקרה באופן שטחי ולאקוני, כל זאת חרף ניסיונותיו של מנטל להציג כאילו דין אחד היה לשניהם (עמ' 63 ש' 19-20, ש' 22; עמ' 66 ש' 11-12; עמ' 67 ש' 29).

כך, על פי עדותם של השוטרים, בסופו של יום היה זה הנאשם שעוכב לחקירה במשטרה ב"דחיפות" מיותרת עוד באותו ערב ונאלץ להעיר את הפעוטה משנתה ולמסור אותה לידיה של המתלוננת, אותה מתלוננת נגדה הגיש תלונה בצהרי היום לאחר שחש מאוים מהתנהלותה בביתו (עמ' 9 ש' 1-2, ש' 4, ש' 15-18, ש' 22-24, ש' 29-32; עמ' 64 ש' 24, ש' 29-30).

די לה בעובדה לפיה מעדותם ומדו"חות הפעולה עולה כי בצר לו העביר הנאשם את הפעוטה לידיו של פוקס על מנת **שהוא** יעבירה לידי המתלוננת, בשל כעסו על כך שהיא פוגעת בזמן איכות שלו עם הפעוטה, כדי להעיד על גודל מצוקתו של הנאשם באותה שעה ועל העוול שנגרם לו (ת/3; ת/12; ת/8 סרטון סיומת "61" דקה 01:40, דקה 04:20; עמ' 9 ש' 5-7).

21. האמור לעיל מתחזק נוכח העובדה שהמתלוננת עצמה מעידה במשטרה במפורש שהייתה זו היא שעקבה אחרי הנאשם ברכבה עד לביתו, הסיגה גבול לתוך שטחו, השתוללה בחצר הבית, צעקה והטרידה אותו ואת בני משפחתו

כשסירב ללכת לפעילות עם הפעוטה כפי שדרשה (ת/13 ש' 168-169), עד כי נאלץ להזעיק את המשטרה ולהגיש נגדה תלונה.

גם לאחר שהמתלוננת נלקחה לחקירה במשטרה, התקשרה אחותה אושרת לנאשם וניסתה להניא אותו מהגשת תלונה נגד המתלוננת, בשיחה מוקלטת בה נשמעת אומרת לו "אוהד תקשיב לי, זה נמוך ויהיה לזה מחיר וחבל, אתה עשית טעות". משהוטחה השיחה בפניה של אושרת בבית המשפט היא החלה לבכות (נ/10; עמ' 91 ש' 30-33; עמ' 82 ש' 10-13; עמ' 92 ש' 1-3, ש' 5; עמ' 108 ש' 15-17). למותר לציין כי אושרת אפילו לא נחקרה במשטרה בחשד לשיבוש מהלכי משפט או הדחת עד בגין אמירתה זו (עמ' 106 ש' 1-2).

22. זאת ועוד, כל הליך החקירה של המתלוננת בתחנה כלל לא תועד, ועל כן לא ניתן לדעת כיצד הודיעה המתלוננת לאחותה שהיא עוכבה לחקירה (עמ' 7 ש' 31-33; עמ' 8 ש' 1-2, ש' 5-6), לא תועד אם בוצע עליה חיפוש בחדר השהייה בתחנה ולא ברור מדוע שהתה בתחנה עד השעה 20:30 אם חקירתה הסתיימה בשעה 19:30 (עמ' 58 ש' 18-24, ש' 29-33; עמ' 59 ש' 21; עמ' 61 ש' 19, ש' 21, ש' 23; עמ' 68 ש' 18, ש' 20; עמ' 64 ש' 7, ש' 11-14; עמ' 68 ש' 6-11, ש' 14-15).

23. מעדותו של מנטל גם עולה שהוא כלל לא הזהיר את המתלוננת בדבר האיום בסכין שייחס לה הנאשם, זאת למרות שגרסת הנאשם ודו"חות הפעולה היו בפניו (ת/5; עמ' 61 ש' 24-27, ש' 30; עמ' 62 ש' 1-3); מנטל אף אינו מעמת את המתלוננת עם גרסתה הכבושה לפיה רק בחקירתה טוענת שהנאשם איים עליה איומים חמורים שלא בא זכרם בדבריה לשוטרים בשטח (עמ' 62 ש' 13-15, ש' 17-25); הוא אף אינו בודק את גרסתה בדבר אירוע נטען כשנה וחצי עובר לאירוע דנן בו לטענתה הנאשם חטף את הפעוטה מידיה, ולא בדק אם הגישה נגדו תלונה ואם נפתח תיק בגין כך (עמ' 63 ש' 1-4, ש' 6-7); מנטל גם לא צפה במצלמות הגוף של השוטרים על מנת להתרשם מהמעורבים ומהתנהלותם בזמן אמת (עמ' 64 ש' 33; עמ' 65 ש' 1-2); גם השאלה מדוע מנטל לא ערך עימות בין הצדדים, בעיקר נוכח הסתירות הרבות בין הגרסאות, לא זכתה למענה (עמ' 64 ש' 2-4).

24. באשר לזכויות הנאשם, הרי שמנטל טען שנוהג להזהיר חשודים אודות זכויותיהם, ובכלל זה זכותם להיוועץ בעורך-דין טרם חקירה, אך אינו זוכר כיצד פעל בעניינו של הנאשם (עמ' 61 ש' 1-3; עמ' 65 ש' 7, ש' 10-14), בעוד שהנאשם העיד במפורש שמנטל הטעה אותו וגרם לו לחשוב כי אינו זכאי לייצוג כיוון שאינו עונה לתנאים מסוימים (עמ' 92 ש' 28, ש' 30; ת/13 ש' 4; ת/14 ש' 4).

25. במסגרת הנטייה להעדיף את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם - ובכלל זה נוכח מחדלי החקירה האמורים שרובם ככולם פוגעים בהגנת הנאשם במידה כזו או אחרת - מצאתי שיש ממש בטענת ההגנה לפיה עיון בחקירת הנאשם מעלה כי היה לחקירה נגדו פן מטריד, ציניות מסוימת שאינה במקומה, והיא ששידרה לנאשם, בין היתר, שהתהפכו היוצרות (עמ' 65 ש' 18, ש' 21).

כך, למשל, הטיח מנטל בנאשם כיצד לא פחד מהמתלוננת שהייתה עם סכין בידה (ת/13 ש' 55, ש' 57) כשלמתלוננת לא הפנה שאלה דומה למרות שייחסה לנאשם אלימות רבה ולא חששה להסיג גבול לתוך חצרו (עמ' 65 ש' 24); כך

התמיהה על כך שהנאשם ביקש ללכת עם הפעוטה לחברים בחנוכה - בחירה המסורה לו כאביה של הפעוטה ואין בינה לבין העבירות המיוחסות לו ולא כלום **(ת/13 ש' 102; עמ' 66 ש' 1-8)**; כך השאלה מה ההבדל בין אימה לפחד **(ת/13 ש' 140)**; הערה צינית אודות כתב קריא וברור בהודעתו הראשונה של הנאשם **(ת/13 ש' 161)**; הטחה בנאשם, במהלך חקירתו, שמסר "הודעה כוזבת" **(ת/13 ש' 199)**; והטעיית הנאשם בכך שנמסר לו שבחיפוש על המתלוננת לא נמצא סכין - חיפוש שלא בוצע במציאות **(ת/13 ש' 69; עמ' 65 ש' 29, ש' 32)**; הנאשם אף נחקר ארוכות אודות מצבו הנפשי רק בשל אמירה בעלמא של המתלוננת לפיה הוא לוקח כדור מסוג אלטרולט **(ת/13 ש' 207-241, ש' 315; עמ' 66 ש' 25, ש' 28-31)**; החוקר הטיח בנאשם שלתפוס אדם בידו ולדחוף אותו מהווה תקיפה - זאת באופן מטעה, שכן בנסיבות המקרה המתלוננת הסיגה גבול לביתו והנאשם הפעיל כוח סביר על מנת להרחיקה **(ת/13 ש' 205)**; החוקר הטריד את הנאשם בשאלות לגבי טיב הקשר שלו עם בני משפחתו, כששוב - המתלוננת עצמה לא נשאלה על כך **(ת/13 ש' 234-237; עמ' 66 ש' 32-33; עמ' 67 ש' 2-3)**; החוקר הציג לנאשם מצג לפיו כביכול שוחח עם בני משפחת המתלוננת שנכחו באירוע מושא האישום הרביעי, למרות **שלא** עשה כן טרם חקירת הנאשם **(ת/13 ש' 269; עמ' 64 ש' 19; עמ' 67 ש' 27)**.

26. יתרה מכך, הנאשם שב ומעיד בבית המשפט שביקש מהחוקר שיאפשר לו להראות לו בטלפון הנייד שלו את ההודעות בינו לבין המתלוננת (עמ' 92 ש' 32-33; עמ' 93 ש' 1-3; עמ' 94 ש' 24-25), ובכלל זה תמונה בה הוא נראה חבול לאחר שהמתלוננת תקפה אותו (עמ' 109 ש' 22-23, ש' 25; **נ/11**), אך החוקר לא איפשר לו לעשות כן ולא תיעד זאת בהודעה (עמ' 67 ש' 8, ש' 24-25, ש' 33; עמ' 102 ש' 21-22). למעשה, החוקר הגדיל לעשות וגם כשהנאשם מעיד בפניו שהמתלוננת רדפה אחריו תקופה ממושכת ורצתה קשר רומנטי עמו, בניגוד לרצונו, ובכלל זה שלחה לו הודעות רבות - התעלם מכך ולא ביקש לראות את ההודעות האמורות בטענה שמדובר ב"רכילות" **(ת/13 ש' 257-258; עמ' 67 ש' 11, ש' 26-29)**.

27. הנאשם, מצידו, מודה שבמעמד החקירה הגיב אף הוא בציניות לחוקר מנטל, והביע צער על כך, אולם הסביר שהיה עייף וחש מתוסכל מכך שתלונתו נגד המתלוננת הפכה להיות חרב שהונפה נגדו והביאה אותו להיחקר בגין אלימות ואיומים, בד בבד עם אופן התנהלות החקירה, כמפורט לעיל (עמ' 93 ש' 20-24, ש' 26-27, ש' 29, ש' 31-33; עמ' 94 ש' 16-21; **ת/13 ש' 98; עמ' 102 ש' 12-17**).

נוכח התרשמותי מפגמים רבים שנפלו בהליך החקירה, כמפורט לעיל, הרי שאין תימה כי הנאשם היה עוין בחקירתו במטרה וענה לחוקר בציניות ובתסכול רב, ואין הדבר נזקק לחובת הנאשם.

28. **לאור האמור לעיל, אני מקבל את גרסת הנאשם ואמו, דוחה את גרסת המתלוננת במשטרה ומורה על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו באישום הראשון.**

אישום שני

29. באשר לאישום זה, מסרה המתלוננת במשטרה שכשנה וחצי עובר לאירוע מושא האישום הראשון, ביוני 2018, בעטיו של ויכוח בבית אמה בנוגע לפעוטה, איים עליה הנאשם "**אני אשבור לך את הפנים, אני ארסק אותך**" ותפס אותה בגרון **(ת/5 ש' 60-66)**. לאחר האירוע סיפרה המתלוננת שהתקשרה לאחיה שגר בחו"ל, והאחרון התקשר

לנאשם ו"השתולל עליו" מתוך רצון להגן עליה (ת/5 ש' 70-68).

כאמור, בבית המשפט סירבה המתלוננת להעיד ובהתנהגותה זו לא איפשרה לב"כ הנאשם לחקור אותה בחקירה נגדית אפקטיבית (עמ' 18 ש' 20-11; עמ' 106 ש' 33-32).

30. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם מכל וכל שחנק את המתלוננת או כי איים עליה (ת/13 ש' 245, ש' 247). לטענתו, אמנם הגיע לביתה של אמה רוזה, אולם היה זה בתיאום מראש עם המתלוננת על מנת לקחת את הפעוטה עמו ועם בת זוגו דאז לנופש עם בני משפחתו בקיבוץ עין גב. בנסיבות אלה, בשל קנאתה של המתלוננת בכך שהוא נוסע לנופש משפחתי עם בחורה אחרת ועם הפעוטה, טרטה אותו המתלוננת ב"לך ושוב" עד שהגיע לקחת את הפעוטה מבית אמה וכשהגיע לשם החלה לריב עמו ואסרה עליו לקחת את הפעוטה, כל זאת בנוכחותה של האם רוזה (עמ' 95 ש' 14-5).

הנאשם התקומם מתגובתה של המתלוננת, לא הסכים לעזוב את המקום ללא הפעוטה, אולם שלל מכל וכל כי איים או תקף פיזית את המתלוננת. לבסוף התרצתה המתלוננת והוא לקח את הפעוטה ונסע לנופש (עמ' 95 ש' 20-16). יחד עם זאת, בדרך לנופש התקשר אליו אחיה של המתלוננת, המתגורר בחו"ל, צרח עליו במשך מספר דקות, ואיים עליו איומים שונים דוגמת "אני ארצח אותך ואת ההורים שלך" וכן "אני אזרוק רימוני רסס לבית שלך" (עמ' 95 ש' 26-22).

31. מהודעתה של אמה של המתלוננת, רוזה, במשטרה עולה שהיא נכחה באירוע. לדבריה, בעת שהמתלוננת נחה בחדר והיא עצמה שיחקה עם הפעוטה בסלון ביתה, הגיע הנאשם ורצה לקחת את פעוטה. בנסיבות אלה, המתלוננת התנגדה, החל ויכוח ביניהם, במהלכו הנאשם תפס למתלוננת בגרון כשתי דקות ואיים עליה "אני אשבור לך את העצמות וארסק לך את הפנים" (ת/9 ש' 18-16, ש' 24-19, ש' 33, ש' 35). בשלב זה, מתארת רוזה, היא הטיחה בנאשם "הלו, הלו מה אתה מאיים על הבת שלי בבית שלי? אני אזמין לך משטרה, תצא בבקשה מהבית שלי, אני לא רוצה פה מריבות", והנאשם נסוג לאחור, והוא המתלוננת המשיכו להתווכח בעוד הפעוטה בידיה של רוזה. לבסוף הנאשם ביקש מרוזה שתמסור לו את הפעוטה, המתלוננת ויתרה לו, והוא עזב את המקום (ת/9 ש' 28-25).

ייאמר כבר כעת כי הודעתה זו של רוזה סותרת את הודעתה של המתלוננת לפיה רוזה כלל לא הייתה עדה לאירוע התקיפה, אלא רק שמעה את האיומים של הנאשם (ת/5 ש' 73).

בבית המשפט סירבה רוזה להעיד מעל דוכן העדים, כאמור (עמ' 56-40), כשהחוקר דודי לוי שגבה את הודעתה העיד שהיא מסרה הודעתה במשטרה לאחר שזיהה אותה באמצעות תעודת זהות, וכי כל מה שנאמר מפיה נרשם בהודעה (ת/9; עמ' 70 ש' 13, ש' 21-16).

32. למותר לציין כי די לה לעובדה לפיה רוזה סירבה להגיש את הודעתה במשטרה חלף עדותה בבית המשפט (עמ' 44 ש' 31-29) כדי להשמיט את הקרקע תחת טענותיה החוזרות ונשנות בבית המשפט כאילו היא "אינה זוכרת" דבר מהאירועים (עמ' 50 ש' 33-32; עמ' 51 ש' 8-1). יתרה מכך, דברים אלה ממילא אינם מתיישבים עם טענתה

לפיה בהיותה מבוגרת היא נוטה לשכוח אירועים, חוץ מאירועים טראומטיים (עמ' 48 ש' 20, ש' 22, ש' 24).

33. מהודעתה במשטרה של אושרת לענין אישום זה עולה שהיא **רק שמעה** על האירוע מפיהן של המתלוננת ורוזה, **אך לא נכחה בו (ת/15 ש' 37, ש' 39-41, ש' 49, ש' 51-53)**.

34. גם באשר לאישום זה אין בידי להעדיף את גרסת העדות במשטרה על פני עדותן בבית המשפט, מקום בו מהימנותן של העדות מוטלת בספק, והן הותירו רושם בלתי מהימן (ראה להלן).

מעבר לחוסר מהימנותה של המתלוננת, כפי שנדון בהרחבה לעיל, התרשמתי שגם רוזה הינה עדה בעייתית שעשתה כל שלאל ידה על מנת להתחמק מלהשיב לשאלות ואפילו לשקר לטובת בתה (עמ' 44 ש' 1-4, ש' 6; עמ' 43 ש' 25).

כך למשל, למרות עדותה שמאז שהנאשם אינו בקשר זוגי עם המתלוננת אין לה עצמה כל קשר עם הנאשם מזה שנים והיא אינה מדברת איתו (ת/9 ש' 11-12; עמ' 40 ש' 19; עמ' 44 ש' 14-15; עמ' 52 ש' 26), הרי שמחומר הראיות עולה שקיימת חלופת מסרונים בינה לבין הנאשם, ובכלל זה הנאשם שלח לה תמונות וסרטונים של הפעוטה ורוזה הגיבה לנאשם בחמימות ובחיבה. כשרוזה מעומתת עם המסרונים, ניכר ניסיונה להתחמק מלהודות שהיתה בקשר עם הנאשם, ולא כפי שניסתה לטעון בתחילה -

"ת. ... את חושבת שהייתי בקשר עם אוהד? לא. תמונה שאני רואה של הנכדה, או.קיי. אבל לא זוכרת שניהלתי קשר עם הבן אדם, מה את רוצה להגיד בזה?

ש. לא רוצה כלום, אני רק שואלת, אני לא אומרת שהיית איתו בקשר יום יומי.

ת. אפילו לא שנתי.

ש. אני אומרת ששני המסרונים האלה הם לא כאלה של אנשים שהם בקשר של שלום-שלום, אלא מסרונים שמבטאים חיבה או יחסים נעימים.

ת. כן, אבל אם יש מסרונים בין בני אדם, אז תוכיחי שיש עוד מסרונים.

ש. ואם זה מה שיש?

ת. אז אולי פעם היה איזה מסרון או משהו" (עמ' 53 ש' 17-26).

35. יתרה מכך, השתכנעתי שבנסיבות אלה, מקום בו ביכרו שלוש עדות התביעה המרכזיות לשתוק מעל דוכן העדים ולסרב להשיב אף בנוגע לשאלות בפריפריית האישומים, בנימוק דומה של **"אני לא זוכרת ואני לא מעוניינת להעיד"**, הרי שהדבר מעיד אודות **תיאום מוקדם ומובהק ביניהן**.

במצב דברים זה, הרי שחל כרסום של ממש במהימנותן ובאמינות גרסתן ועל כן, לא מן הנמנע כי **באופן דומה תיאמו השלוש את גרסתן במשטרה**, חשש הגובר נוכח העובדה שהאחות אושרת מסרה הודעה במשטרה ביום 23.12.19, דהיינו כשבוע לאחר האירוע מושא האישום הראשון (ת/15) והאם רוזה מסרה הודעה ביום 19.12.19, כשלושה ימים

לאחר האירוע (ת/9), כך שלכאורה התאפשרה לשלוש שהות מספקת "לרקום" גרסה מהודקת שתפליל את הנאשם במספר אירועי אלימות בהתאם לגרסת המתלוננת כבר ביום האירוע (16.12.19).

36. בנסיבות אלה, כאשר הן המתלוננת והן אמה רוזה לא איפשרו לבחון את גרסתן במשטרה, הרעועה ממילא, באמצעות חקירה נגדית מצד ב"כ הנאשם, שוב לא ניתנה בידי בית המשפט הזדמנות להתרשם ממהימנות גרסתן, ובהיותו ספק באשר לאופן התרחשותו - אין מנוס מזיכוי הנאשם גם בנוגע לאישום זה.

אישום שלישי

37. באשר לאישום זה מסרה המתלוננת בחקירתה במשטרה, שבחודש אוגוסט 2019, כארבעה חודשים עובר לאירוע מושא האישום הראשון, במהלך ויכוח, הנאשם נתן לה בעיטה, השכיב אותה על הרצפה וחנוק אותה עם כרית. בהמשך, היא בכתה, רצה לחדר והוא נתן לה שני אגרופים (ת/5 ש' 79-81). למחרת בבוקר ביקשה מהנאשם שיעזוב את הבית והוא בכה, ביקש סליחה ואמר שלקח 4 כדורי אטרוליט, שמשפיעים על מצבו הנפשי, והיא ריחמה עליו (ת/5 ש' 82-84, ש' 111-112, ש' 133).

כאמור, בבית המשפט סירבה המתלוננת להעיד גם אודות נסיבות האישום השלישי (עמ' 19 ש' 2-10).

38. הנאשם אישר בעדותו שבמועד האמור התגורר אצל המתלוננת לבקשתה, אולם הכחיש מכל וכל שתקף אותה או איים עליה, ולטענתו האירוע המתואר באישום השלישי מעולם לא התרחש (ת/14 ש' 6-11; עמ' 95 ש' 27-31).

מעדותו של הנאשם עולה שבחודש מרץ 2019 נפרד מבת זוג אחרת והמתלוננת הציעה שהוא יעבור לגור איתה ועם הפעוטה, כל זאת ללא כל מחויבות רומנטית או זוגית ביניהם, באופן בו יוכל לבלות כל הזמן עם הפעוטה, והם התגוררו יחד בדירתה של המתלוננת עד לחודש אוגוסט 2019 (ת/13 ש' 248-253, ש' 255, ש' 257-258, ש' 276; עמ' 96 ש' 4-12; עמ' 98 ש' 18-20, ש' 22-25; עמ' 108 ש' 26-29).

במהלך התקופה האמורה מתאר הנאשם שספג איומים וקללות מהמתלוננת וגם כיום הוא והמתלוננת לא בקשר טוב (ת/13 ש' 21-24; עמ' 98 ש' 27; עמ' 99 ש' 1-4).

לטענתו המתלוננת קינאה כשהוא דיבר ונפגש עם בחורות אחרות, החלה עם התקפי זעם, איומים ואלימות מילולית ופיזית כלפיו. לדוגמא, באחת הפעמים התברר לה שקבע ללכת עם בחורה להצגה והיא השתוללה, **שרטה אותו בצוואר** והוא נאלץ לבטל את הפגישה. הנאשם תיעד את החבלה בצוואר בתמונה אותה שלח לחברתו וכתב לה "**חטפתי היום**" (נ/11; עמ' 96 ש' 4, ש' 13-17, ש' 18-23, ש' 26, ש' 28).

הנאשם הכחיש את גרסת המתלוננת במשטרה לפיה בכה לאחר האירוע, ביקש את סליחתה והיא ריחמה עליו ונשארה עמו (ת/5 ש' 88-90), ולראיה - אף הציג מסרונים לפיהם כבר בחודש יוני 2019 הציע פעמיים לעזוב את הדירה והמתלוננת היא שסירבה בכל תוקף וכתבה "**לא צריך להגזים, סיכמנו דברים. רק פשוט בלי דברים מיותרים**" (נ/3 עמ' 11; עמ' 95 ש' 32-33; עמ' 96 ש' 1-2).

39. גם כאן, מקום בו התקשיתי ליתן אמון בגרסת המתלוננת במשטרה כאמור, וכשדבריה לא נבחנו מעל דוכן העדים בבית המשפט באמצעות חקירה נגדית, הרי שאין התשתית הראייתית מספיקה להרשעת הנאשם.

אדרבא, מחומר הראיות עולה בברור כי במהלך החודשים יולי-אוגוסט 2019 (אישומים שלישי ורביעי)

היתה חלופת מסרונים ענפה בין הנאשם לבין רוזה ואושרת המעידה על מערכת יחסים קרובה ולבבית ביניהם, אף בסמוך לאחר האירועים הנוטענים, באופן שאינו מתיישב עם פגיעה אלימה במתלוננת, קל וחומר מקום בו אושרת מעידה במשטרה שהייתה **עדה בעצמה** לאירוע האלימות מושא האישום הרביעי (ראה להלן).

התנהלות המתלוננת במשטרה ובבית המשפט, כמו גם של אושרת ורוזה, מעלה ספק של ממש באשר לאותנטיות התלונה, שמא מתוך קנאתה לנאשם, בדתה את האירוע מלבה, אירוע בעטיו אף לא נזקקה לטיפול רפואי, לא הגישה כל תלונה ובדל תלונה נגד הנאשם בזמן אמת, ואף המשיכה לתת לנאשם להתגורר עמה תחת קורת גג אחת באין מפריע, ואף להימצא בקרבת הפעוטה היקרה לה מכל.

40. לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם גם מהמיוחס לו באישום השלישי.

אישום רביעי

41. על פי הנתען האירוע מושא האישום הרביעי התרחש בחודש יולי 2019 בנוכחות אושרת ובתה ליאן בת ה-11. גם כאן הכחיש הנאשם את האירוע וטען שהוא **מעולם לא התרחש (ת/13 ש' 263, ש' 268; עמ' 96 ש' 32)**.

42. בחקירתה במשטרה תיארה המתלוננת כי בעת שהיו בביתה אושרת וליאן, התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם במהלכו הוא העיף כוס מים לעבר פניה, לקח ממנה את הפעוטה, ובעודו מחזיק את הפעוטה בידים, תפס למתלוננת בגרון ביד אחת והצמיד אותה לדלת, כשהיא מכה בכתפו על מנת להגן על עצמה. בנסיבות אלה, ליאן החלה לבכות מבהלה ואושרת התערבה והפרידה ביניהם **(ת/5 ש' 92-88, ש' 97)**.

כאמור, המתלוננת סירבה להעיד בבית המשפט גם אודות האישום הרביעי (עמ' 19 ש' 32-17).

43. בדומה למתלוננת גם אושרת מסרה בהודעתה במשטרה שבעת שנכחה ביחד עם ליאן בביתה של המתלוננת, התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם במסגרתו שפך עליה הנאשם כוס מים תוך שהוא מחזיק את הפעוטה בידיו, תפס את המתלוננת בגרונה ביד אחת, בעודה בוכה וצועקת, והצמיד אותה לקיר **(ת/15 ש' 17-13, ש' 21-19, ש' 59-56)**. לטענתה, התנהגותו של הנאשם הבהילה אותה ואת ליאן, שהחלה לבכות, והנאשם התעשת וזז אחורה **(ת/15 ש' 43, ש' 45)**. בנסיבות אלה מיהרה אושרת לקחת את הפעוטה כדי שלא תקבל מכה, הפרידה בין המתלוננת לנאשם, כך שהנאשם נותר בסלון והמתלוננת הלכה לחדר, ורק כעבור שעותיים לאחר שוידאה שהרוחות נרגעו, הלכה לביתה **(ת/15 ש' 24-23, ש' 47, ש' 62-61)**. אושרת מסרה שלאחר האירוע המתלוננת סירבה להתלונן במשטרה כיוון שלא רצתה להרוס את חייו של הנאשם וריחמה עליו **(ת/15 ש' 29-28, ש' 31, ש' 33)**.

הגם שאושרת אישרה בבית המשפט שחתמה על הודעתה במשטרה (ת/15; עמ' 73 ש' 6), משנשאלה לענין האישומים מושא כתב האישום ומערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, היא סירבה להעיד ולהשיב לשאלות התובעת והסניגורית, כמו גם לשאלות בית המשפט (עמ' 72 ש' 33-31; עמ' 73 ש' 32-20; עמ' 74 ש' 17-1; עמ' 77-75; עמ' 78 ש' 33-10; עמ' 79; עמ' 84-80), ובדומה למתלוננת ולרוזה הוכרזה כ**עדה עוינת** (עמ' 74 ש' 25-26).

44. גם כאן עיון בחומר הראיות מעלה ספק באשר להתרחשות האירוע בהתאם לגרסאותיהן של המתלוננת ואושרת במשטרה.

בדומה לגרסתה של המתלוננת במשטרה, אף בגרסתה של אושרת אין בידי לתת אמון מלא, מקום בו בעצה אחת עם המתלוננת ורוזה בחרה לשתוק מעל דוכן העדים וסירבה להעיד ולהשיב לשאלות באופן גורף. העובדה לפיה אושרת מנסה להכחיש כי שתיקתה מעל דוכן העדים תואמה עם המתלוננת ורוזה, או כי שוחחו אודות עדותן בבית המשפט, רק מכרסמת עוד יותר במהימנותה (עמ' 73 ש' 12, ש' 16, ש' 19).

45. יתרה מכך, הנאשם הגיש מקבץ מסרונים בינו לבין אושרת, **בין התאריכים 16.7.19 ועד 11.10.19** - דהיינו בעיצומה של התקופה בה התרחשו אירועי אישומים 3 ו-4, בהם אושרת פונה אליו באופן לבבי ומבקשת, למשל, שיביא לחם וזיתים; מציעה לו קוסקוס; מבקשת שיזמין לה ארגז מנגו; מחמיאה לו על הבית החדש; ושולחת לו תמונות של הפעוטה מהגן (נ/6; נ/7; נ/8; נ/9; נ/10; עמ' 97 ש' 9-12). באופן דומה, הציג הנאשם חלופת מסרונים בינו לבין רוזה **באוגוסט 2019**, בהם הנאשם שולח לה תמונות וסרטונים של הפעוטה ורוזה מחמיאה לו בלבביות אודות טיפולו בה (נ/4; נ/5).

בנוסף, הוצגה בבית המשפט הודעה קולית ששלחה לו אושרת, ביום 10.10.19 - כחודשיים לאחר האירוע הנטען - בה היא אומרת לנאשם, בין היתר, "**אם לא היית תפוס, הייתי מתחתנת איתך**", כשבאותו חודש שלחה לו ברכה ליום ההולדת ואף הזמינה אותו יחד עם המתלוננת לארוחת ערב שבת (נ/6; עמ' 83 ש' 5; עמ' 96 ש' 32-33; עמ' 97 ש' 2, ש' 13-17, ש' 20; עמ' 108 ש' 9-10). יש לציין כי הנאשם העיד שסירב להגיע להזמנותיהן של המתלוננת ואושרת כיוון שלא רצה כל קשר רומנטי עם המתלוננת ולא רצה להשלות מי מהן כי כך הם פני הדברים (עמ' 97 ש' 4-6, ש' 8, ש' 31-25; עמ' 108 ש' 4-6).

גם עליזה, אמו של הנאשם, העידה אודות היחסים הטובים בין משפחתה של המתלוננת לנאשם במהלך השנים, וכי היא יודעת שהם אהבו אותו (עמ' 110 ש' 15-16, ש' 18, ש' 20).

46. בנסיבות אלה, אני מקבל את טענת ההגנה לפיה התנהלות זו של אושרת ורוזה **אינה** מתיישבת עם אירועי האלימות הקשים הנטענים באישומים 3 ו-4, להם היו **עדות**, לכאורה, זמן קצר קודם לכן, כלפי המתלוננת, ואינה מתיישבת עם העובדה לפיה הן סומכות על הנאשם בטיפול בפעוטה ואף מחמיאות לו על כך (עמ' 107 ש' 7-13, ש' 26-22).

דברים אלה מתחדדים נוכח עדותה של אושרת לפיה הקשר בינה לבין המתלוננת מעולה וקרוב וכי הפעוטה הייתה

שנתיים בגן בו עבדה, לאחר שאמה טיפלה בפעוטה בשנתיים הראשונות לחייה (ת/15 ש' 4, ש' 6; עמ' 72 ש' 7-12; עמ' 78 ש' 3; עמ' 49 ש' 8; עמ' 51 ש' 19), כשגם לגבי הנאשם העידה אושרת שהיא אוהבת אותו וכי יש לה קשר טוב עמו (עמ' 72 ש' 14-18, ש' 26) והיא מסייעת לו לעיתים בטיפול בפעוטה (עמ' 72 ש' 28-29; עמ' 78 ש' 6-8; עמ' 85 ש' 23; ת/15 ש' 8-9).

בנקודה זו יצוין שגם לא התרשמתי מכל טינה או עוינות מצד הנאשם כלפי רוזה או אושרת. אדרבא, גם הוא העיד שהפקיד בידן את הטיפול בפעוטה והודה בפה מלא שאין לו כל טענה כלפי מי מהן ביחס לטיפול בה (עמ' 100 ש' 9, ש' 11, ש' 13).

העדפת אמרת חוץ של עד לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות

47. המחוקק קבע בסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 תנאים שבהתקיימם רשאי בית המשפט להעדיף הודעתו של עד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט -

"10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) ...

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

48. בענייננו התקיימו המבחנים האמורים שהתווה המחוקק, מקום בו מתן ההודעות הוכח במשפט באמצעות עדותם של החוקרים דודי ומנטל, כשהצדדים ויתרו על העדתה של רס"מ ליהיא פיק שחקרה את המתלוננת נוכח העובדה שהמתלוננת ואושרת אישרו את חתימתן על הודעותיהן במשטרה (עמ' 73 ש' 5-9; עמ' 11 ש' 5-9). גם רוזה אישרה שמסרה הודעה במשטרה (עמ' 40 ש' 25).

המתלוננת, אושרת ורוזה היו עדות במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרן, וזאת למרות ששתקו בעדותן, סרבו להיחקר בחקירה ראשית ונגדית, סרבו להתייחס לאמירות שנאמרו במשטרה ולטענות ההגנה, ומיאנו לענות לשאלות

מהותיות ושוליות כאחד. לעניין מעמדו של "העד השותק", המסרב להשיב, או המשיב תשובות לא ענייניות כבר נקבע בדנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נגד חג' יחיא**, פ"ד מז 3, עמ' 661, כדלקמן -

"סעיף 10א(א) מדבר על המצב שבו העד מתייצב בבית המשפט והערכאה השיפוטית מתרשמת מתגובתו, תהיה זו בקצה האחד, זו של סרבנות בוטה, ותהיה זו בקצה השני, זו של עמידה איתנה על אמיתות הגרסה שנכללה באמרה. בית המשפט יכול להתרשם מן העד, כי גם הסירוב להשיב או ההגבה בגיבוב מילים הן תגובות המאפשרות הערכת מצב הבנויה על ראייה ושמיעה גם יחד".

לאור האמור, הרי שעדותן ללא ספק שונה מההודעות במשטרה באופן המהותי ביותר, כשהן שבו וטענו מעל דוכן העדים כי "אינן זוכרות דבר" ו"לא מעוניינות להעיד".

49. **עם זאת, כפי שהובהר לעיל, אין בידי ליתן אמון בגרסתן של עדות התביעה במשטרה, גם לא מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, למעט גרסתה של המתלוננת באשר לחלקה באישום הראשון העולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם.**

ראשית, עסקינן במתלוננת שמלכתחילה נחקרה בעצמה באזהרה בחשד לאיומים, כשחומר הראיות אף מגלה, לכאורה, עבירה של הסגת גבול, ורק כשהתברר לה שהנאשם הגיש נגדה תלונה, או אז החלה לגולל לראשונה מסכת אירועי אלימות מילולית ופיזית של הנאשם כלפיה, דבר שלא הוזכר ולו ברמז לשוטרים בשטח, עת עוכבה לחקירה.

שנית, העדר גרסה בבית המשפט באופן גורף מטעם כל עדות התביעה המרכזיות פוגע פגיעה אנושה בהגנת הנאשם, בעיקר נוכח חומרת העבירות המיוחסות לו, שעה שאינו יכול לפעול לבירור ההאשמות נגדו עד תום ואינו יכול לחשוף סתירות ופירוט בגרסתן של העדות, ככל שיש כאלה.

שלישית, התרשמתי שסירובן של שלוש עדות התביעה המרכזיות להעיד בבית המשפט היה **מכוון ומתואם ביניהן מבעוד מועד**. יתכן ועשו כן על מנת לשמור על אינטרס המתלוננת שלא לפגוע במערכת היחסים השברירית השוררת כיום בינה לבין הנאשם. ואולם, יתכן - כטענת ההגנה - שלא מן הנמנע כי באופן דומה **תיאמו השלוש את גרסתן במשטרה**, חשש הגובר נוכח העובדה שאושרת מסרה הודעה במשטרה כשבוע לאחר האירוע (ת/15) ורזה מסרה הודעה כשלושה ימים לאחר האירוע (ת/9), כך שהיתה להן שהות מספקת "לרקום" גרסה מהודקת שתפליל את הנאשם במספר אירועי אלימות (עמ' 99 ש' 18-22).

רביעית, התנהלות זו של עדות התביעה מלמדת שמורא הדין אינו חל עליהן והן אינן מהססות לעשות בהליך הפלילי כבשלהן, כל זאת על מנת לשרת את האינטרסים האישיים של המתלוננת. העובדה לפיה בשם אינטרסים אלה עדות התביעה מסוגלות לעמוד זמן ממושך מעל דוכן העדים באולם בית המשפט ולסרב לענות לשאלות ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם ובית המשפט עצמו, מעידה על כך שיש להתייחס לגירסאותיהן שנמסרו בהודעות במשטרה בחשדנות רבה ובזהירות יתירה.

50. זאת ועוד, מקום בו איני נותן אמון בגרסאותיהן של המתלוננת, רזה ואושרת, הרי שאין בחומר הראיות דבר לחיזוק גרסת המתלוננת, ומקובלת עליי טענת ההגנה לפיה ראיות אודות מצבה הנפשי של המתלוננת בכל הנוגע לאישום הראשון אינן מהוות חיזוק לגירסתה, מקום בו הוכח לפניי שהמתלוננת היתה נסערת ולחוצה בשל העובדה

שהקטינה פספסה פעילות בגן ולא דוקא בשל איומי הנאשם כלפיה.

ביחס לחיזוק הנדרש כבר קבעה הפסיקה שכל שבית המשפט מתרשם לחיוב ממהימנות הגירסה בהודעה במשטרה כך יכול ויקטן משקל הדבר לחיזוק, ולהיפך, ועל כן ממילא לא היה במצבה הנפשי די כדי למלא אחר דרישת התוספת הראייתית שעה שמהימנותה ומהימנות אמה ואחותה מוטלות בספק (ע"פ 400/81 **אחמד בן עבד מחג'נה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(4) 767).

ועוד על פרשת ההגנה וגירסת הנאשם

51. מעדותו של הנאשם, כבן 40, בעל חנות לממכר מזון אורגני, עולה שמאז שנולדה הפעוטה, הוא מקפיד להיות מעורב בחייה ובגידולה, ובכלל זה עבר בחודש דצמבר 2019 להתגורר בכפר סבא על מנת להיות קרוב אליה (עמ' 88 ש' 9-7, ש' 17-15; עמ' 89 ש' 25-26) ופעל להרחבת היקף הסדרי הראייה שלו עמה (עמ' 89 ש' 28-29, ש' 31; עמ' 90 ש' 5-6; עמ' 100 ש' 15).

מעדותו עלה שהחל משנת 2014 היה במערכת יחסים זוגית עם המתלוננת, כשבמהלך השנים עברו יחסיהם של השניים עליות ומורדות, הם נפרדו וחזרו להיות בני זוג, לבסוף נפרדו סופית כשהמתלוננת כבר הייתה בהיריון, אולם החליטו לגדל את הפעוטה במשמורת משותפת. הנאשם תאר שלאורך כל הדרך המתלוננת הייתה אובססיבית וקנאית לגביו, התנהגה כלפיו באלימות מילולית תוך כדי התקפי זעם ונהגה לאיים עליו באופן תדיר (עמ' 88 ש' 24-26, ש' 28-29, ש' 32; עמ' 89 ש' 3-6, ש' 8-12, ש' 14; עמ' 100 ש' 5, ש' 7; עמ' 109 ש' 15-19).

כך, למשל, תאר שבמהלך נופש עם בני משפחתו בקיבוץ עין גב קיבל טלפון מחברה לעבודה והמתלוננת הגיבה בהתקף קנאה, צרחה, השתוללה, קיללה ואיימה עליו לעיני כל, עד כי הנאשם נאלץ לסיים את הנופש לחזור הביתה עוד באותו היום (עמ' 89 ש' 16-19, ש' 21-22). גם עליזה, שהייתה עדה לריב ביניהם, העידה שהמתלוננת כעסה על כך שהנאשם שוחח עם מישהי אחרת בטלפון בעת שהיו בנופש בעין גב, והיא השתוללה וקיללה אותו בנוכחותה (עמ' 110 ש' 21-30; **ת/16** ש' 50).

52. מעדותם של עדי ההגנה עולה שבמהלך השנים בהם היו הנאשם והמתלוננת בני זוג, ואף לאחר שנפרדו, רצתה המתלוננת למסד את הקשר עם הנאשם, בעוד הוא עצמו לא היה בנוי למחויבות אותה ביקשה, וכן העידו כי מעולם לא שמעו מהמתלוננת אודות התנהגות אלימה מצד הנאשם.

כך העיד הנאשם שבעוד שלדידו שמר עם המתלוננת על אינטראקציה הכרחית בלבד בנוגע לגידולה של הפעוטה, הרי שהמתלוננת עשתה כל שלאל ידה על מנת לחזר אחריו ולחפש את קרבתו. כך המתלוננת הזמינה אותו לקידוש ביום שישי אתה ועם משפחתה, הציעה שיצאו יחד להפלגה, להופעה, יצאו לחופשה במלון ליום הולדתו ועוד (**נ/3** עמ' 6-7, עמ' 13; עמ' 32 ש' 15; עמ' 97 ש' 25-31; עמ' 90 ש' 1-3; עמ' 99 ש' 6-7, ש' 26-28, ש' 30-31).

אבישי, אחיו של הנאשם, העיד שהמתלוננת רצתה להתחתן עם הנאשם ואילו הנאשם לא רצה קשר מחייב וחתונה. המתלוננת ביקשה ממנו שידבר עם הנאשם וישכנע אותו להתחייב אליה (עמ' 112 ש' 11-12, ש' 14-15). אבישי תאר שהמתלוננת הייתה אובססיבית כלפי הנאשם ובדקה כל הזמן היכן הוא נמצא (עמ' 112 ש' 22-23).

באופן דומה העידה גם האם עליזה שבמערכת היחסים הזוגית ביניהם, המתלוננת היא שרצתה קשר קבוע ומחייב עם הנאשם, בעוד שלנאשם הייתה בעיה להתחייב לקשר כזה (עמ' 109 ש' 15-16), ולטענתה המתלוננת אף פנתה אליה על מנת שתדבר עם הנאשם ותשפיע עליו למסד את הקשר ביניהם (עמ' 109 ש' 18-21).

זאת ועוד, אבישי העיד שמעולם לא שמע מהמתלוננת כל טענה בדבר אלימות מצד הנאשם כלפיה, ולו היה שומע על כך היה מתערב (עמ' 112 ש' 16-20). גם עליזה העידה שהמתלוננת מעולם לא סיפרה לה אודות התנהגות אלימה ואיומים מצד הנאשם כלפיה (ת/16 ש' 46, ש' 48, ש' 52-53; עמ' 110 ש' 13), ובכלל זה באירוע האישום הראשון במהלכו התקשרה אליה המתלוננת, כאמור, על מנת שתשכנע את הנאשם להוציא אליה את הפעוטה (עמ' 109 ש' 32; ת/16 ש' 40-42; עמ' 111 ש' 2-9, ש' 15; עמ' 110 ש' 1-3, ש' 5; עמ' 111 ש' 23).

חרף קירבת המשפחה לנאשם והנטיה הטבעית לגון עליו, לא התרשמתי שאבישי ועליזה היטו עדותם לטובתו, כשיחסם למתלוננת אף הוא היה יחס הוגן. כך, העיד אבישי שהקשר בינו לבין המתלוננת הוא קשר טוב וכי הם נפגשים ומדברים (עמ' 112 ש' 6-7, ש' 9). גם עליזה העידה שיחסיה עם המתלוננת טובים ומכבדים, והגם שהן לא מדברות הרבה המתלוננת נוהגת לשתף אותה בתמונות ועדכונים לגבי הפעוטה, ודוקא יחסיה עם הנאשם אינם קרובים הואיל והנאשם טיפוס סגור ומופנם שאינו מרבה לשתף אותה בענייניו (ת/16 ש' 4, ש' 6-7, ש' 9-11, ש' 13, ש' 15, ש' 59-60; עמ' 109 ש' 8, ש' 10-11, ש' 13; עמ' 110 ש' 7-9; עמ' 111 ש' 20-21). בנסיבות אלה, לא מצאתי לפקפק בדברי עדי ההגנה ולא התרשמתי ממניע להשחיר את המתלוננת או לבקש את רעתה, חרף ההליך המתנהל נגד הנאשם.

53. כאמור, אין חולק שיחסיהם של הנאשם והמתלוננת ידעו עליות ומורדות במהלך השנים (ת/9 ש' 53; עמ' 25 ש' 13), ואולם עיון במכלול הראיות שהוצגו לפניי הביאני לכלל מסקנה כי לא זו בלבד שלא הוכחו נסיבות האירועים המפורטים בכתב האישום, אלא שמחומר הראיות עולה תמונה מטרידה אודות התנהלות המתלוננת כלפי הנאשם.

54. בחינת גרסת הנאשם מעלה כי זו עקבית, אמינה ומהימנה לכל אורך הדרך. ניכר בנאשם שהתרגש מהמעמד המשפטי אשר היה קשה לו, בכה מעל דוכן העדים והתעצב על כך שעדות התביעה לא מסרו גירסה פוזיטיבית בבית המשפט, כזו שיוכל לעמת אותה אל מול הראיות שהציג והגיש (עמ' 88 ש' 11, ש' 13, ש' 20).

משכך, לא הוכח לפניי שהנאשם נהג באלימות, פיזית או מילולית, כלפי המתלוננת כאשר אדרבא, מחומר הראיות עולה בברור שהמתלוננת עשתה כל שלאל ידה על מנת לחפש את קרבתו, ובכלל זה **במהלך האירועים הנטענים ולאחריהם**, ואף בבית המשפט העידה **שבשנה האחרונה** היו ביחד במלון בכנרת **ולאחרונה** אף במלון בים המלח לכבוד יום הולדתו (עמ' 32 ש' 11, ש' 13).

עוד עולה שמשנסיסיונותיה לקרבו עלו בתוהו - הוציאה את תסכולה על הנאשם **באמצעות מלל אלים ומאיים**. ההגנה הגישה מקבץ מסרונים בין הנאשם לבין המתלוננת, שאינם שנויים במחלוקת, זמן רב לפני האירועים הנטענים בכתב האישום, ואף לפני שנולדה הפעוטה, במסגרתם משתלחת בו המתלוננת באלימות מילולית, ובכלל זה באיומים של ממש. באחת מתשובותיה הקצרות, במהלך עדותה, הודתה המתלוננת שהתבטאה בצורה בוטה המביישת אותה (עמ' 29 ש' 20-21). זאת כאשר בכל חלופת המסרונים ביניהם, לאורך השנים, אין ולו מסרון אחד בו הנאשם מאיים על המתלוננת או נוקט כלפיה בלשון אלימה (עמ' 101 ש' 19-22, ש' 25-26; עמ' 104 ש' 3-4; עמ' 105 ש' 3-5; עמ' 111 ש' 7-8; ת/13 ש' 306).

[להלן מקבץ מייצג מן האמור - "אתה גמור, חכה שאחזור"; "מבטיחה לך חתיכת אפס מאופס שאחזור תתחיל מלחמת עולם... כולל בימ"ש כולל בושות במשפחה כולל הכל"; "אתה הולך לשלם על זה בענק... אני נשבעת לך שאחזור אתה תשלם על זה"; "אני הולכת לגמור אותך" (נ/3ד' מיום 10.3.18); "אני מזהירה אותך אם אתה תשחק איתי משחקים... אתה תשלם על זה" (נ/3ד' מיום 9.3.18); "אני ארמוס אותך... אני אפרק לך ת'צורה חכה ותראה"; "ואם תעשה טעות אחת אני אעלה סרטונים שאתה תתבייש בעצמך"; "אל תכנס איתי למלחמה כי אתה תבכה, דפאקט"; "אתה תמות"; "אתה מת" (נ/3ג' מיום 2.3.18); "אני יוצא אותך מהחיים שלי בכוח גם אם אצטרך לעשות לא יודעת מה"; "אתה חתיכת זבל שהשטן לא ברא" (נ/3 עמ' 5); "אני ארצח אותך נשבעת"; "אתה תשלם ביוקר על זה וחבל" (נ/2א' מיום 5.11.16); "אני ארצח אותך" (נ/1א' מיום 26.6.15)].

לא נעלם מעיני שבחקירתו במשטרה התבטא הנאשם באופן אלים בהתייחסו למתלוננת ["אם הייתה פה..."; "מנוולת"; "שאלוהים ישרוף אותה" (ת/13 ש' 182, ש' 187; עמ' 102 ש' 4)], ואולם עיון בקונטקסט מעלה שמדובר בהתפרצות רגעית שנבעה מכך שהבין שהמתלוננת עירבה את הפעוטה על מנת לפגוע בו ומכאן תגובתו החריפה והיחידה במהלך החקירה (ת/13 ש' 182-185, ש' 187-188).

55. זאת ועוד, אין מחלוקת שהמתלוננת הסכימה, במסגרת הליך גישור ביניהם, להרחיב לנאשם את הסדרי הראייה עם הפעוטה, זאת לאחר האירוע הנטען באישום הראשון (עמ' 26 ש' 1-4; עמ' 110 ש' 6-12) ומסרה במשטרה שהיא אף מסכימה להעניק לו זמן נוסף עם הפעוטה פעמיים בשבוע, מעבר לקבוע בהסכם הסדרי הראייה (ת/5 ש' 10-11). התרשמתי שאכן המתלוננת היא אמא טובה ומגוננת (יתכן שיתר על המידה) וספק רב אם הייתה מסכימה שהפעוטה תשהה ולו דקה אחת נוספת במחיצתו של גבר אלים ומסוכן, כשלטענתה במשטרה "הרים עליה יד הרבה פעמים" (ת/5 ש' 76-77, ש' 79) ושגרם לה להרגיש כמו "אישה מוכה" (ת/5 ש' 81).

העובדה לפיה אמה רוזה ואחותה אושרת לא שמעו ממנה מעולם על אירועי "תקיפה" אלה, וטענתה במשטרה שלמרות כל האמור היא לא חשה מאויימת ממנו (ת/5 ש' 141), רק מחזקים את המסקנה שיש לנהוג עמה במשנה זהירות ושאין לאמץ את גירסתה במשטרה.

56. בנסיבות אלה, השתכנעתי שיש ממש בדברי הנאשם באשר לקיומו של מניע מובהק נגדו מצד המתלוננת, בשל קנאתה כלפיו, קנאה שהתגברה בשל העובדה שהנאשם לא הסתיר את מעורבותו בקשרים רומנטיים עם בחורות אחרות בעת שהתגורר בביתה של המתלוננת, כפי שכתב לה במפורש בחלופת המסרונים ביניהם וכפי שהעיד בבית המשפט (נ/3 עמ' 9; עמ' 98 ש' 1-8, ש' 11-14, ש' 29-30; עמ' 97 ש' 27-31; עמ' 106 ש' 10, ש' 14-23, ש' 25-26; נ/3ד' הודעה מיום 10.3.18; נ/3ג').

57. התביעה הפנתה לתמונה בה נראה צוואר חבול של אישה (ת/7 מיום 17.3.19), ואולם מצאתי שלא ליתן משקל לתמונה זו, הואיל ולא ניתן לזהות מי מצולם באותה תמונה. המתלוננת אמנם מסרה במשטרה ששלחה את התמונה לנאשם לאחר שהכה אותה (ת/5 ש' 101-103) ואולם טענה שלא הזמינה משטרה באותו אירוע (ת/5 ש' 106-109), לא העידה על כך בבית המשפט, התאריך אינו תואם את המועדים הנקובים בכתב האישום, והנאשם הכחיש שמזהה את התמונה, את האשה המצולמת בה או את האירוע בכלל (ת/13 ש' 278; עמ' 109 ש' 2-6, ש' 8-9).

58. גם את ההימנעות מתפיסת הסרטונים ממצלמות האבטחה לא מצאתי לזקוף לחובת הנאשם. הגם שבתחילה טען הנאשם שהמצלמות לא פעילות (ת/10 ש' 24; עמ' 110 ש' 16), הרי שבחקירתו השנייה במשטרה מסר שלא יודע אם המצלמות עובדות ואפשר לבדוק זאת, והפציר בחוקר שיבדקו זאת (ת/13 ש' 46-47, ש' 49, ש' 51). הנאשם מסר את מפתח הבית לחוקר במעמד החקירה מתוך הבנה שיערכו חיפוש בבית, בעוד הוא עצמו נשלח למעצר בית בתנאים מגבילים בבית אחיו למשך מספר ימים (עמ' 93 ש' 11, ש' 14-13; עמ' 110 ש' 18-19, ש' 32), והוא אף נשאל וענה לחוקר שהוא מבקש שמיקה חברתו ואבישי אחיו יתלוו לחיפוש בבית בשמו (ת/14 ש' 15). ולראיה - הנאשם מוסר בחקירה במשטרה: "**אם מישהו יודע להוציא מדי וי אר אז בואו תוציאו**" (ת/13 ש' 46).

לטענת הנאשם לא היתה לו גישה למצלמות האבטחה בבית, כשמדובר במצלמות אבטחה של בעלת הבית, מבלי שהיו בידו ההרשאות והסיסמאות למכשיר ה-DVR. עוד מסר הנאשם שהעדיף שלא לערב אותה בהתרחשות בהיותו דייר חדש, והוא העדיף שהמשטרה תכנס ותיקח מה שצריך (עמ' 93 ש' 5-9, ש' 16-17; עמ' 110 ש' 22, ש' 24; עמ' 111 ש' 1-2).

גם המתלוננת מסרה במשטרה שיש לנאשם מצלמות בבית (ת/5 ש' 123) והדבר עדיין לא נבדק על ידי המשטרה. בנסיבות אלה, היה על המשטרה לפעול על מנת להשיג את סרטוני מצלמות האבטחה בבית, ככל שישנם, ומשחדלה בהתנהלותה מלעשות כן, אין הדבר יפעל לחובת הנאשם.

סוף דבר

59. הוכח לפניי מניע אמיתי מצד המתלוננת להפליל את הנאשם לאחר שהתנהגה כלפיו באופן תוקפני באירוע מושא האישום הראשון והוא התלונן עליה במשטרה; כמו כן, הוכח לפניי שברקע היחסים בין הנאשם למתלוננת היא התנהגה כלפיו באובססיה וקנאה נוכח העובדה שבחר להתרועע עם נשים אחרות ולאחר שנסיונותיה להשיבו לחיקה, בין היתר בפניה לאחיו ולאמו, עלו בתוהו; הוצגו לפניי ראיות שהמתלוננת התבטאה כלפי הנאשם בקללות ובאיומים, בין היתר, בתקופה הרלוונטית לאירועים מושא כתב האישום; מנגד, הוצגו לפניי ראיות לפיהן המתלוננת הזמינה את הנאשם לגור עמה בביתה, הציעה לו לצאת להפלגות וללון במלונות, וכן, שאמה ואחותה התכתבו עמו באופן שלא עולה בקנה אחד עם הפניית אלימות כלפיה, בין היתר, בנוכחותן; גירסאותיהן של האם והאחות נגבו במשטרה מספר ימים לאחר גביית גירסת המתלוננת באופן שיצר עבורן הזדמנות לתאם גירסאות; המתלוננת, אמה ואחותה, שהן העדות המרכזיות מטעם התביעה, בחרו שלא להשיב לשאלות ב"כ הצדדים ובית המשפט במעמד מתן העדות בבית המשפט, כשמדובר במהלך מתואם ומתוכנן על ידן - ומשכך, בחרו שלא להגיב ולא להציג גירסתן לראיות המפורטות שהוגשו מטעם ההגנה.

במצב דברים זה, לא מצאתי טעמים ראויים להעדיף את גירסתן של עדות התביעה במשטרה על פני עדותן (יותר נכון - היעדר עדות) בבית המשפט, ומשגירסתו של הנאשם נמצאה מהימנה ונתמכה בראיות אובייקטיביות ובעדויות אמו אחיו - מצאתי להעדיפה על פני גירסאות המתלוננת, אמה ואחותה, במשטרה.

60. לפיכך, אני מורה על זיכויו של הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ב אלול תשפ"ב, 08 ספטמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד יסמין קוגן ברנס, הנאשם
ובאת-כוחו.